

Sygn. akt: I 1 C 182/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Jędrzejewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Maja Żyrek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017 r. w Gdyni na rozprawie
sprawy z powództwa (...) W. Zarządu (...) w W. z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

I. Oddała powództwo.

II. Kosztami procesu obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód (...) W. – Zarząd (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. B. kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi i ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu wskazał, że pozwana dokonała przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana była zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 266 zł oraz opłatę za przewóz w kwocie 4,40 zł.

(pozew – k. 2-3)

Nakazem zapłaty z dnia 15 listopada 2016 r., wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Mławie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

(nakaz zapłaty – k. 9)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana M. B. wywiodła sprzeciw, którym zaskarżyła wydany nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że nałożona na nią opłata dodatkowa została nałożona błędnie, gdyż pozwana nie skorzystała z komunikacji miejskiej w W. a jedynie zeszła na peron metra przez otwarte bramki i szukała miejsca gdzie można nabyć bilet. Nie dokonała przejazdu do czasu zakupu tego biletu i została na nią nałożona opłata jedynie za przebywanie w strefie umożliwiającej wejście do pojazdu a nie za skorzystanie z przejazdu.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 13-14)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2015 r. w pozwana M. B. przebywała w W. na szkoleniu i chciała pojechać do miejsca zamieszkania. Weszła na stację metra (...) i zjechała schodami ruchomymi w dół. Na stacji metra zauważyła pracowników powoda, których spytała gdzie może kupić bilet. Kiedy ten pracownik dowiedziała się że pozwana mimo znajdowania się w strefie biletowej nie posiada biletu wystawił jej wezwanie do zapłaty nie reagując na tłumaczenia, że pozwana jedynie chciała kupić bilet. W międzyczasie podszedł nieznany jej mężczyzna, który przysłuchiwał się rozmowie i wręczył jej skasowany bilet na kwotę 3,40 zł o godzinie 16.45. Pozwana dokonała zakupu biletu za 4,40 zł i jego skasowania o godz. 18.16 i odbyła podróż metrem która planowała.

Dowód : przesłuchanie pozwanej k. 34-35, bilety okazane na rozprawie w dniu 26.04.2017 r., wezwanie do zapłaty k. 5

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie zeznań pozwanej oraz dowodów z dokumentów okazanych na rozprawie i załączonego do pozwu. W ocenie Sądu zeznania pozwanej zasługiwały na uznanie ich za wiarygodny opis przebiegu zdarzeń i korespondowały z pozostałymi dowodami przedstawionymi w trakcie postępowania. Powód nie przedstawił kontr dowodów, który przedstawiałyby w odmienny sposób przebieg zdarzenia, co powodowało, iż przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się na opisie pozwanej.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było to, czy w sposób prawidłowy nałożono na pozwaną dodatkową opłatę za przejazd środkiem komunikacji należącym do powoda bez ważnej opłaty za przejazd.

Podstawę roszczenia powoda stanowił fakt przejazdu przez pozwaną środkami komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Okoliczność tą miało potwierdzać wezwanie do zapłaty z dnia 25 września 2015 r. o nr (...).

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda wezwanie do zapłaty nie wskazuje okoliczności w jakich dokonano nałożenie obowiązku dodatkowej jak również nie przedstawiono żadnych dowodów, które prawidłowość jej nałożenia mogłyby potwierdzić.

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

Należy wskazać, że strona powodowa nie przedstawiła żadnego innego dowodu na potwierdzenie przejazdu przez pozwaną bez ważnego biletu poza owym wezwaniem do zapłaty protokołem kontroli sporządzonym na podstawie dokumentu, którym mogła się posługiwać inna osoba. Nie zostały przedstawione żadne dodatkowe dowody mogące potwierdzić stanowisko powoda, poza twierdzeniami stanowiącymi polemikę Ponadto twierdzeniami pozwanego.

Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów, czego powód nie uczynił. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniedbania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

W ocenie Sądu strona powodowa nie przedstawiła dowodów z których wynikałoby, iż do nałożenie opłaty dodatkowej doszło w okolicznościach innych niż opisała je pozwana, co powoduje, iż w ocenie Sądu nałożenie tej opłaty (która z zasady jest opłata sanacyjna za przejazd bez ważnej opłaty) było niezasadne. Niezasadne było również żądanie zapłaty przewoźnego w kwocie 4,40 zł gdyż pozwana nie odbyła podróży.

Ma marginesie trzeba wskazać, iż powód nie przedłożył regulaminu korzystania ze swoich usług, który przewidywałby, iż sama obecność na peronie bez ważnego bilety jest podstawą do wymierzenia opłaty dodatkowej, więc rozważania

zasadności nałożenia tej opłaty mogą jedynie ograniczać się do typowych przyczyn nałożenie tej opłaty zwykle przewidzianych przez przewoźników.

W tym stanie sprawy Sąd na mocy art. 6 k.c. a contrario oddalił powództwo jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wyniki procesu. Powód przegrał niniejsze postępowanie w całości, a zatem Sąd w pkt II wyroku obciążył go powstałymi kosztami postępowania, uznając je za uiszczone w całości.